

Formanden:

Hr. Søren Krarup.

Kl. 18:25

Søren Krarup (DF):

Jeg havde jo lyst til at bande højt og stygt i forbindelse med den tale om arbejdsgrupper. (*Formanden:* Det er ikke tilladt). Det er ikke tilladt, jeg ved det godt, og jeg lader også være. (*Formanden:* Det regnede jeg også med).

Kl. 18:25

Der var for 30 år siden en – han var i øvrigt menighedsrådsformand, han hed Vilhelm Lytken – der skrev en pragtfuld komedie, som hed »Trivslernes hærgen i de nordlige provinser; Problematernes bekymring for de nordlige provinser«. Det, vi oplever i hele denne såkaldte kirkelige debat, er jo, at problematerne skal gøre problemer ud af alt og nedsætte udvalg og råd vedrørende alt. Disse afskyelige problemater bidrager til at ødelægge folkekirken, og jeg synes også, at fru Karen Klint skulle hjælpe os andre med at holde problematerne nede og på afstand, så folkekirken kan få lov til at leve sit eget gode liv, evangeliet blive forkyndt, sognet blive passet og det hele kan fungere, som det gør i folkekirken.

Kl. 18:26

Formanden:

Tak til hr. Søren Krarup som privatist. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Pernille Vigsø Bagge.

Kl. 18:26

(Ordfører for forslagsstillerne)

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Mange tak for en god og sober debat. Jeg vil gerne starte med at sige til hr. Søren Krarup, at beskrivelsen af strukturen i folkekirken var en rigtig smuk beskrivelse af den bedste af alle verdener, hvis bare det forholdt sig sådan, men tillad mig at henlede opmærksomheden på, at både teologistuderende og menighedsrådsmedlemmer, provster og biskopper og kirkegængere på godt og ondt er helt anderledes, end de var engang – også end de var for 40 år siden.

Det var da herligt, hvis tingene var så enkle, som hr. Søren Krarup skitserede i sin tale, men vi står faktisk her, bl.a. fordi det ikke forholder sig sådan længere. Der er brug for en klar strukturering.

Når regeringsgrundlaget lægger op til forandringer på folkekirkens område, håber jeg ikke, at det er, fordi regeringsledelsen har tænkt, at de nok hellere måtte skrive noget ind om folkekirken i regeringsgrundlaget bare for at have no-

get. Regeringen har skrevet, at den vil fortsætte arbejdet med regelforenkling og decentralisering af kompetence på folkekirkens område, så det administrative arbejde lettes mest muligt til glæde og gavn for både medlemmerne og folkekirkens ansatte. Vi har også været inde på alt det med de permanente stiftsråd og åremålsansættelserne af biskopperne og indførelse af bloktilskud.

Man kunne jo godt forledes til at tro, at selv regeringen anerkender, at der er brug for en stadig omorganisering på folkekirkens område. Det er forhåbentlig, fordi man reelt har erkendt, at der er behov for se på folkekirkens mulighed for at varetage sin opgave. Det er jo en opgave, der i sin kerne består i at forkynde evangeliet for de mere end 80 pct. af den danske befolkning, som stadig er medlem af den danske folkekirke.

Men set derfra, hvor jeg står, så lider folkekirken altså til en vis grad af åndenød som en algebefængt fjord. Og det er jo ikke nødvendigvis, fordi der er en lav stemmeprocent til menighedsrådsvalgene, som der godt nok står i forslaget. Det kunne måske være, fordi der mange steder er store problemer med overhovedet at få folk til at stille op som kandidater til menighedsrådene.

Det er heller ikke nødvendigvis, fordi vi snart kommer til at lide under et temmelig lavt optag på teologistudiet. Det er måske i stedet for, fordi alt for mange præster har et alt for dårligt psykisk arbejdsmiljø, en manglende ledelse i sogne og generelt utilfredsstillende arbejdsvilkår og for dårlig løn.

Det er heller ikke nødvendigvis, fordi kirkegangen kun er regelmæssig for få procent af medlemmerne af folkekirken, men fordi vi kan risikere, at folkekirken bare bliver en tom skal og ramme om selviscenesættelse af events i familien Danmark.

Uanset hvad man mener måtte være i vente for folkekirken, så mener jeg, at åndenøden er til stede, og at det kræver en seriøs oprensning, hvis vi fremover skal sikre folkekirkens interesser bedst muligt, og her mener jeg både medlemmernes, de ansattes og samfundets interesser.

Det her er jo ikke et forslag om at fare ud i en kirkeforfatning eller en adskillelse mellem stat og kirke. Med det her forslag er der tale om en stille og rolig opgaveudredning, kaldt det et analysearbejde, et udvalgsarbejde eller en kommission, jeg er i og for sig ligeglad. Jeg ønsker bare en god proces, der kan føre til en god folkelig